

En hälsning från oss på

ABRIGO

**Rainha
Sílvia**

December 2016

Kära Abrigovänner,

Jag lämnade ett Stockholm i vinterskrud och några decimeter snö och kom till Abrigo och Rio på väg mot sommar, men ännu med behagliga vårtemperaturer och milda regn. En mjukstart inför sommaren där temperaturerna ofta klämtar över de 40 graderna. Att vara tillbaka i Itaboraí, kommunen där Abrigo ligger, innebär att återigen brutalt påminnas om kris och förfall. Sjukhuset är fortsatt stängt, och få kommunala instanser fungerar. För att få bukt med den ekonomiska krisen på nationell nivå har president Temer föreslagit en rad åtgärder och reformer som kommer få stora konsekvenser. Philip Alston, FN:s expert på extrem fattigdom, kallade åtgärderna för en "attack på de fattiga". Bland de mer hårresande förslagen återfinns kraftiga nedskärningar för de redan eftersatta kommunala skolorna.

I november greps två tidigare borgmästare i Rio de Janeiro, båda misstänkta för korruption. Utredningen mot dem avslöjar en fullkomlig fartblindhet och brist på etik. Förhoppningarna är nu att fällande domar skulle kunna leda till förändringar och reformer, men luttrade brasilianare har redan många gånger sett hur politiker och näringslivstoppar klarar sig undan, trots klara bevis. Korruptionen är på alla sätt graverande och fördjupar en kultur där såväl politisk som vardagskorruption fortlöper. Som en god vän uttryckte det, halvt på skämt, halvt på allvar: "folk blir inte längre arga på korruptionen, utan på att de själva inte tjänat på den". Samtidigt måste man imponeras av hårt arbetande män och kvinnor som sliter för att ta hand om sig själva och sina familjer samtidigt som en ekonomisk och politisk elit skor sig på de mest skrupellösa vis. I samband med kommunalvalen i oktober fick vi flera exempel på den stora misstron mot politikerna. I ett flertal kommuner fick blankröster och annullerade röster fler röster än någon kandidat. Lokalvalet i Itaboraí påminde oss om ett annat allvarligt problem; avsaknaden av kvinnor i den brasilianska politiken – endast en kvinna valdes in i stadsfullmäktige i Itaboraí. Bland de 100 kandidater som fick flest röster var bara sex stycken kvinnor. Siffrorna på nationell nivå visar samma sak, endast 10 procent av ledamöterna i kongress och senat är kvinnor. Brasiliansk politik står inför stora utmaningar, inte minst vad gäller jämställdhet.

Minnes och högtidsblad

Många väljer att stötta oss genom en gåva i samband med en högtidsdag eller till minne av en avliden. Gå in på vår hemsida, eller ta kontakt med oss, så får du snabbt fram ett hyllnings- eller minnesblad till önskad adress.

Maila info@abrigo.se eller ring 0769- 036 023. Alternativt: Anna Andrén, tel: 0340 – 661309, Ragnhild Johansson tel: 0524-23005

Fortsatt våld och utanförskap

Som vi berättat om i tidigare brev har våldet eskalerat snabbt i Rio de Janeiro och Brasilien, från en redan hög nivå. Det har vi fått många exempel på. En liten notis i Globo, Rios stora dagstidning, konstaterade att under 2015 dödades en person var nionde minut i Brasilien. Det blir närmare 60 000 mord på ett år, flest i världen. Notisen hann också berätta att 3345 personer dödades av polisen under året. Samtidigt dödades 393 poliser. Fruktansvärda siffror, som visar på det brutala våld som polisen brukar samt själva utsätts för. Inte minst oroväckande var att rapporten också visade att 74% av de dödade poliserna dödades när de inte var i tjänst. Det skapar många frågor.

De senaste månaderna har våldet krupit kusligt nära. Vår undersköterska Neia fick se sin gudson begravas efter att ha skjutits med två skott i huvudet av polisen. Högravida Andreza förlorade sin treåriga dotter som dödades av en förlupen kula i strider mellan polis och knarkgäng i en kåkstad i västra Rio. Och i det bifogade brevet får vi ännu ett tragiskt exempel på hur våldet drabbar skoningslöst och slår familjer och samhälle i spillror.

Besök och samarbeten på Abrigo

November har varit en månad av viktiga och trevliga besök på Abrigo. Från Rønningens folkhögskola utanför Oslo kom precis som tidigare år 40 ungdomar för att under en eftermiddag få möta verkligheten på Abrigo.

Insamlingsstiftelsens ordförande Ann-Chatrin Lindgren besökte under en vecka Abrigo, för att närmare lära känna arbetet och för att ytterligare stärka relationerna mellan Insamlingsstiftelsen och Abrigo.

Och i början av november hade vi glädjen att välkomna vår samarbetspartner Dream Learn Work, en norsk organisation som via olika partners erbjuder ungdomar studieplatser och yrkesutbildning. Nu var det terminsavslutning och de som avslutat sina kurser skulle få sina diplom. Neudiane, som bodde på Abrigo med sin mamma för 20 år sedan, fick sitt diplom som administratör och höll ett mycket uppskattat tal om studier som vägen till arbete, trygghet och självständighet. Vid avslutningen deltog även medarbetare och studenter från norska fotbollsorganisationen Karanba. Genom dessa samarbeten, med organisationer som Karanba och Abrigo når Dream Learn Work till grupper man inte annars nått, genom sina partners långvariga verksamhet i Rios utkanter.

Återblick på året som gått

Nu när vi sammanfattar året kan vi med glädje se tillbaka på hur Marcelle, som du mött i tidigare brev, flyttat till ett eget hem med sina tvillingdöttrar. Vi har fått följa Daniele som under ett drygt år på Abrigo fått vägledning och verktyg att ta hand om sin autistiske son Josue, som gjort stora framsteg. Vi gläds också med Andreia som kom till Abrigo på flykt från en våldsam man, som nära nog slog ihjäl henne, men nu fått återförenas med sina barn och nu blickar mot en framtid i trygghet. I en turbulent vardag är det viktigt att se framstegen och minnas framgångarna.

Advent är ett relativt okänt begrepp i Brasilien, men i vår lilla lutherska församling Santa Maria Madalena vajade det första adventsljuset i söndags i strålende sol och stark värme. Lågan flämtade i det korsdrag vi försökte få till i värmen. Vi talade om början på ett nytt år, om väntan på Jesus födelse och hoppet om förändring.

Hälsning till och från våra givare

Anders Jarlert, mångårig Abriogvän, skickade en hälsning till oss och till våra givare: "När möjligheten för några år sedan infördes att få skattereduktion för gåvor, var vi flera som tog vara på tillfället och gav mer till Abrigo än förut. Nu har skattereduktionen tagits bort, men behovet av stöd har inte minskat. Låt oss så långt vi förmår fortsätta att ge i samma omfattning som när skattereduktionen fanns. Den öppnade våra ögon för möjligheten att hjälpa mer - och den möjligheten finns kvar även i framtiden." - Anders Jarlert, professor

Vi tackar Anders för hälsningen. Ni var många som utökade ett redan generöst stöd när avdragsrätten för gåvor beviljades. Det är tråkigt att tillfälle inte togs för att finna en hållbar politisk lösning i frågan. Förlorare blir de mindre organisationer som anslöt sig, med de kostnader det innebar, för att bara tillfälligt få se sina intäkter öka. Men just därför är det också en stor glädje att nu i slutet av året få rikta ett varmt tack till alla er som troget stöttar och följer vårt arbete, med månadsgåvor och årsgåvor, via insamlingar, bazarer och kollekter. Ni gör vårt arbete möjligt!

Med hopp om en riktigt fridfull jul och ett gott nytt år!

Itaboraí, Rio de Janeiro, den 1 december 2016

Kalle Larsson

Insamlingsansvarig

Abrigos arbete stöds av:

Besök i församlingar och grupper betyder mycket för oss. Det är roligt att få möta alla engagerade, nya och gamla, Abrigo-vänner. Kontakta oss om du vill boka in ett besök, eller vill veta var du kan träffa oss under våren. Vår hemsida och Facebook-sida uppdateras också löpande med denna information.

Att ensam bära en börda

Han hade varit borta i en dryg vecka när vi anmälde honom försvunnen. Visst var vi oroliga, men det var inte första gången som han försvunnit. Han hade hållit sig undan tidigare efter något bråk och sedan kommit tillbaka några dagar senare, som om inget hade hänt. Men den här gången var det annorlunda, jag kände det på mig. Det skulle dröja tre veckor innan han dök upp, och då var det hans kropp man hittat. öSkjuten med sex skott av en eller flera gärningsmän stod det i rapporten. De hade hittat honom gömd i närheten av sjukhuset, slarvigt dold under dumpat byggnadsmaterial. Därför tror hans föräldrar att det var polisen som sköt honom. När knarkgängen dödar lämnar de ofta kroppen på öppen gata för att skrämja andra. Men hans föräldrar har inte vågat anmäla. De är rädda för att bli trakasserade eller skadade av polisen. Och vem ska de anmäla? De har ju inga bevis.

Jag bryr mig faktiskt inte om vem som dödade honom. Jag vill inte ens veta varför, men jag förstår att med tanke på det liv han hade valt så handlar det förmodligen om obetalda knarkskulder. Gud må förlåta mig för detta, jag vet att han var pappan till mina barn, men på många sätt var han redan död för mig. Och han har lämnat mig ensam att ta hand om fyra barn. Ibland tänker jag att det kanske är bäst för dem, att han är borta, men jag vet inte ens hur jag ska kunna berätta för dem att han är död. De båda äldsta frågar efter honom och jag vet att de saknar sin pappa. Det gör mig så förtvivlad, att jag inte vet hur jag ska kunna berätta eller förklara. De är för små för att förstå vad som hänt, men inte för att förstå att något förändrats.

Det var efter att vi fått vårt tredje barn som problemen började. Tidigare hade Paulo varit en bra man. Han arbetade, behandlade mig med respekt och var snäll mot barnen. Han såg till att vi överlevde. Vad mer kunde jag egentligen begära?

Jag hade redan som liten drömt om att få bilda en trygg familj. Själv hade jag ju aldrig haft någon. Jag kommer från en plats långt från Rio de Janeiro, från en liten stad som heter Corumbá, i delstaten Mato Grosso do Sul. Den ligger precis vid gränsen till Bolivia. Min mamma lämnade oss när jag var två år gammal, jag har aldrig fått veta varför, kanske träffade hon en ny man. Och sedan försvann pappa och därför växte jag upp med min farmor. Jag började arbeta redan som liten. Men jag kan inte klaga på min barndom även om vi inte hade mycket, men jag var ofta ledsn över att varken min mamma eller pappa fanns vid min sida. Jag såg avundsjukt på andra barn som hade det. Farmor dog när jag var tolv år gammal och jag hade ingenstans att ta vägen. Jag fick hjälp att få jobb hos en familj där pappan var militär. Jag antar att folk tyckte synd om mig. Det var en rik familj som hade allt som jag inte haft. Jag passade barnen, städade, tvättade och lagade mat. När jag arbetat hos dem i några år blev mannen förflyttad till Rio de Janeiro. Det innebar att familjen och jag flyttade med. Jag lämnade de släktingar som jag hade kvar och begav mig till Rio. Någon lön fick jag inte, jag fick ju bostad, mat och kläder, och så ibland litet fickpengar. Men de behandlade mig väl och hjälpte mig att gå ut grundskolan.

Jag träffade Paulo när jag var 19 år gammal, och det kändes fantastiskt, vi var så lyckliga de där första åren tillsammans. Vi arbetade båda två, i en mataffär och för första gången i mitt liv hade jag litet pengar att använda som jag ville. Det mesta gick ju till att betala hyra och andra räkningar, men det var en frihet att bestämma själv över mitt liv. Det dröjde tre år innan jag blev gravid, men så fick vi då vår efterlängtrade João. Och sedan gick det fort, vi fick två barn till, på drygt två år. Vi hade det bra. Jag hade väl egentligen inte så mycket att jämföra med, men Paulo arbetade, och försörjde oss. Han slog mig inte. Senare började han hota både mig och barnen allt oftare. Monica, som

Autogiro

Autogiro innebär långsiktighet och trygghet för oss. Bli månadsgivare genom att gå in på vår hemsida eller kontakta oss.

är socionom här på Abrigo, har berättat att det kallas psykiskt misshandel, men jag visste inte något om det då, och tänkte att det kunde vara värre.

Vid den här tiden började Paulo vara borta mycket, och jag var ofta ensam med hem och barn. Det var jobbigt, men jag såg det som mitt ansvar att ta hand om familjen, medan han jobbade, det var som det skulle vara. Men det var ofta ensamt och arbetsamt och jag började efterhand undra vad han gjorde och var han var och jag började ställa frågor. Han svarade att jag inte hade rätt att klaga utan borde vara tacksam över att han arbetade extra för att få ekonomin att gå ihop. Han lämnade jobbet i mataffären och började jobba som nattvakt. Han började bete sig allt konstigare. Han var borta både dag och natt. Och jag insåg att jag inte längre kunde lita på honom. Han kunde ge mig pengar till att betala hyran och köpa mat, för att bara någon dag senare kräva dem tillbaka. Han skyllde på att han hade vänner som behövde låna, eller att han behövde pengarna till något. Jag protesterade, och det var då han började hota och jag blev rädd. Det dröjde inte länge innan han helt slutade ge mig pengar, och det räckte med att han höjde rösten för att mina protester skulle tystna. Jag var naiv, visste inget om droger och ville inget veta. Men till slut kunde jag inte längre blunda. Jag insåg att pengarna Paulo tjänade gick till drogmissbruk. Till slut erkände han att han hade blivit beroende av kokain och slösade bort allt han tjänade på drogerna. Vi kunde inte längre betala räkningar, vi hade ingen el och snart skulle vi bli utkastade från huset som vi hyrde. Jag såg ingen annan möjlighet än att lämna honom.

Jag fick bo tillfälligt hos några bekanta och tog återigen jobb i en affär. Det var inte lätt att få ihop det med tre barn, men jag fick hjälp av vänner och ibland fick barnen klara sig själva. Snart upptäckte jag att jag väntade barn igen, med Paulo, förstås, jag hade inte varit med någon annan. Jag sökte upp honom för att berätta, jag ville visa honom den respekten, och jag hoppades nog någonstans att barnet vi väntade skulle få honom att ändra sig. Han blev faktiskt glad när jag berättade. Och vi bestämde oss för att försöka igen, för barnens skull, som det brukar heta.

swish

Att stötta oss via Swish går snabbt och enkelt! Vi får din gåva inom några sekunder
904 04 52

Eftersom vi förlorat huset som vi hyrt flyttade vi in hos hans föräldrar, som jag alltid hade kommit bra överens med och barnen var glada att få vara med sin pappa igen. Men Paulo sjönk allt djupare ner i sitt missbruk. Han lovade att bättra sig, men han gjorde precis tvärtom och han trodde nog inte längre ens själv på sina löften. Jag förstod att jag inte kunde stanna. Via internet sökte jag efter hem som gav skydd till kvinnor med barn. Jag hittade Abrigo och såg bilderna, det såg så fint ut. Jag kunde knappt tro att det var sant. Jag fick kontakt med Monica, som berättade att det fanns plats för oss. Vilken lättnad! Paulo blev så klart ursinnig. Och hans föräldrar tyckte det var förnedrande att jag och barnen skulle bo på ett härbärge. Men själva gjorde de ingenting för att stödja eller förändra sin son. De försökte dölja och ursäkta hans missbruk och eftersom de skämdes ville de inte hjälpa till att få in honom på en klinik för rehabilitering.

Jag var gravid i nionde månaden när vi kom hit till Abrigo och snart föddes min Miguel. Nu har vi snart bott ett år här på Abrigo. När vi behövde hjälp så fick vi det. Och jag har känt väldigt starkt hur Abrigo fått mig att vilja förändras. Jag är glad för det stöd jag fått med mina studier och för att mina barn får gå i förskolan här.

Jag har besökt Paulos föräldrar en gång efter hans död. De är snälla mot barnen, men de anklagar mig för Paulos död. De tror att han inte hade dödsats om jag stannat vid hans sida. De säger att jag borde gjort min plikt och stannat kvar hos honom. Det är svårt att höra sådant, men det är deras sätt att hantera sin sorg och förtvivlan över vad

de inte lyckades göra för sin son. Dagarna innan Paulo försvann frågade vår äldsta dotter om vi inte kunde åka och besöka pappa. Men jag ville inte. Orkade inte med bråk och tjafs om hans missbruk. Några veckor senare fick jag vet att han var död. På ett sätt anklagar jag mig själv, för att jag lämnade honom. Men jag vet innerst inne att det var rätt beslut. Om jag hade stannat så hade de som mördade Paulo kanske skadat mig och barnen också.

Vi har det bra på Abrigo, men livet måste gå vidare och jag måste planera för framtiden. Jag har ingenting kvar här i Rio de Janeiro. Vi måste ta oss tillbaka till Mato Grosso do Sul, där har jag i alla fall mina släktingar ó mina fastrar och kusiner. Vi måste dit. Vi har haft en del kontakt, och jag vet att de flyttat till Campo Grande, delstatens största stad. Men jag vet inte var de bor och jag har tappat bort deras nummer. Men jag ska ta mig dit, och där kommer jag säkert att hitta dem, på något sätt. Ett jobb kommer jag säkert att finna. Jag har väldigt svårt att vara sysslolös och har jobbat med det mesta, i hamburgerrestaurang, i mataffär, som städhjälp. Det är viktigt att arbeta. Det vore väldigt roligt att arbeta med manikyr, det är jag duktig på, men jag tar vilket jobb som helst

Min dröm är att se mina barn växa upp i trygghet. Att se dem studera, ta ansvar och hjälpa varandra. Min äldste, João, är bara sex år gammal men jag kan redan prata med honom om så mycket, och han hjälper mig och är duktig med att ta ansvar för sina småsyskon. De säger att han har ben som en fotbollsspelare men jag föredrar att han studerar.

Jag vet att jag har mycket arbete framför mig. Det är tufft med fyra barn. Förut när de inte skötte sig sa jag att jag skulle berätta för deras pappa. Det kan jag inte göra längre. Det känns som en stor tyngd inom mig, att jag ännu inte förmått berätta för barnen att deras pappa är död. Det är förfärligt att bära på en hemlighet som är deras verklighet, och höra deras frågor om när pappa kommer och om han kommer för att fira jul med dem. I söndags när var jag i kyrkan talade vi om hur julen närmade sig. I min förtvivlan bad jag: öGud, hjälp mig att berätta för mina barn, hjälp mig att glömma det som blev fel och minnas hur det var en gång. Hjälp mig att sörja och gråta tillsammans med demö.

Berättat för Kalle Larsson

Insamlingsstiftelsen för Abrigo Rainha Sílvia

Plusgiro 90 40 45 – 2 | Bankgiro 904 – 0452 | Swish 904 04 52

info@abrigo.se | www.abrigo.se | facebook.com/AbrigoRainhaSilvia | tel: 0769- 036 023

